

actoricești, cîntărețul biruie cu dezinvoltură multitudinea dificultăților partiturii și dă o convingătoare pildă de ceea ce cu adevărat se cheamă, identificare pînă la contopire cu eroul întruchipat. Dăruirea exemplară a artistului ne-a obligat să recunoaștem că am trăit cu adevărat mitul lui Oedip.

Deși realizate, poate ar fi fost necesar ca și celelalte roluri să primească o mai mare încărcătură de rigoare muzicală, de claritate în declamație lirică și de inteligență dramatică.

Spectacolul, desfășurat sub bagheta competentă și de sinceră sensibilitate a lui Cornel Trăilescu, în ambianța scenică adecvată a regizorului Jean Rînzescu cu participarea corului, exemplar îndrumat de Stelian Olariu, a însemnat un valoros act de cultură cu care prima scenă lirică a țării, a cîstit Festivalul ce poartă numele marelui ENESCU.

LUMINIȚA CONSTANTINESCU

„Ion Vodă cel Cumplit” de Gheorghe Dumitrescu

Opera Română din București a prezentat în cadrul celui de al VI-lea Festival Internațional „George Enescu” drama muzicală *Ion Vodă cel Cumplit* a compozitorului Gheorghe Dumitrescu, amplă frescă muzicală a evenimentelor din Moldova secolului al XVI-lea. Reușita spectacolului este nemijlocit legată de crearea unui nou personaj principal — alături de cel solistic — și anume poporul. Ansamblul coral al Operei Române, condus și pregătit de Stelian Olariu, urmărind cu atenție evoluția dramatică a rolului, s-a încadrat emoționant în concepția autorului: „Alături de tragedia eroului, am căutat să relev demnitatea, curajul și noblețea sufletească a poporului nostru, virtuți ce l-au ajutat să străbată negura vremurilor, apărîndu-și țara de jefuitorii dinăuntru și de cîmpitorii dinafară”.

Datorită și unei excelente distribuții — Constantin Iliescu în rolul boierului trădător — Ieremia, Iulia Buciuceanu în rolul Doamnei Marica, Viorel Ban — Postelnicul Mălai, Ioan Hovorov — Spătarul Gheorghe, Ion Stoian — solul turc, Pompei Hărășteanu în rolul străjerului — spectacolul a cunoscut un succes deosebit.

Cu bucurie am salutat alături de acești consacrați ai primei noastre scene lirice un buchet de tinere talente: Cornelia Pop, Mihaela Mărăcineanu, Eduard Turnageanian, Mihai Panghe, Dan Zancu — pe care regizorul George Teodorescu nu a ezitat să-i distruge.

În rolul voevodului-erou, a apărut oaspetele ieșean, Nicolae Sasu. Voce caldă, generoasă, condusă cu inteligență și dublată de o excelență ținută artistică. Baritonul Nicolae Sasu a impresionat profund publicul bucureștean, care l-a răsplătit cu binemeritate aplauze.

Spectacolul Operei Române a adus un omagiu marelui Enescu, reînviind istoria zbuciumată a poporului pe care l-a iubit, l-a cîntat și l-a reprezentat cu cinste.

VALENTINA STOICESCU

„Primăvara” de Cornel Trăilescu

Alături de capodoperele enesciană *Oedip* și drama istorică populară *Ion Vodă cel Cumplit* de Gh. Dumitrescu, baletul *Primăvara* de Cornel Trăilescu a adus în cadrul manifestărilor Festivalului Internațional „George Enescu” acel plus de actualitate necesar în alcătuirea unei imagini unitare asupra preocupărilor și ariei de cuprindere tematică, muzicală, regizorală și coregrafică a primei scene românești.

Aceeași idee comună — a luptei oamenilor de-a lungul veacurilor pentru libertate și dreptate socială — care a unit titlurile înscrise în Festival (ne referim și la cel de al patrulea spectacol cu opera *Tosca* de Puccini) străbate ca un fir roșu subiectul și muzica acestui balet, după un libret de Alecu Popovici, de o remarcabilă fantezie și prospețime, în care abundă idei de o valoroasă încărcătură umanistică. Chipurile și faptele eroilor sînt apropiate spectatorilor de azi, vorbind despre țeluri și izbînzii la care au asistat și în care au fost angrenați.

Compus în cîntea aniversării unei jumătăți de veac de la întemeierea Uniunii Tineretului Comunist din țara noastră, și prezentat în aprilie 1972 baletul *Primăvara* a adus în ansamblul manifestărilor internaționale de anul acesta rememorarea unor pagini glorioase din trecutul tinerilor comuniști români în anii greiei ilegalității, cînd, cu prețul a numeroase jertfe, ei au putut ține aprinsă flacăra speranțelor și a încrederii în instaurarea adevăratei primăveri pentru poporul nostru.

Desfășurarea baletului, reușit imaginată și țesută coregrafic, de o deosebită vivacitate ritmică și de o aleasă varietate (maestru de balet, Vasile Marcu), ilustrează elanul și încrederea de nestăvilit în victorie idealurilor tinerilor eroi. Conduși de muncitorul Ilie, tinerii Radu și Doina, ca și ceilalți din preajma lor, învață să-și unească forțele, își lămuresc revoltele și știu pentru ce să lupte. Atitudinea lor față de dușmani e demnă, perseverentă, pînă dincolo de momentul victoriei, cînd îi vedem construind cu mîinile lor, ca brigadieri pe șantiere, „Primăvara” la care au năzuit. Îi vedem alăturîndu-se trezirii întregului popor la viața nouă, cu aceleași forțe inerente vîrstei tinereții lor.

Poate și acestui fapt — de a fi prima lucrare de acest gen, inspirată din lupta revoluționară a clasei muncitoare din România, parourgînd o etapă constitutivă din cel mai apropiat trecut al țării — i se datorează primirea călduroasă pe parcursul spectacolelor prezentate pînă și la recentul Festival. A fost și acum apreciată scenografia Hristofeniei Cazacu, adecvată liniei spectacolului, colaborînd la urmărirea și gradarea dramaturgiei literar-muzicale, mai ales

prin izbutite jocuri de lumini, corespondente ireproșabile ale muzicii lui Cornel Trăilescu, împletită din paginile lirice și eroice bine orchestrate, îmbinate cu pagini corale în momentele culminante, aducând în tonanțele cîntecelor muncitorești revoluționare, ca și populare.

În distribuție, spectatorii au avut din nou prilejul să se convingă de înalta artă interpretativă a Magdalenei Popa (în rolul tinerei uteciste Doina, creată ca o ființă reală, concretă prin intensitatea trăirilor emotive), secundată de vigoarea și plasticitatea interpretativă ale lui Petre Ciortea (Radu) și Gheorghe Cotovelea (Dan). Ceilalți interpreți, orchestra și corul, înțelegînd însemnătatea aparte a acestui spectacol în manifestările Festivalului și-au adus contribuțiile individuale sau de ansamblu, distinct, expresiv și creînd în totalitate acea viziune impresionantă despre energiile nemăsurate de care sînt capabili tinerii comuniști români.

ȘTEFAN BONEA

„Tosca” cu cîntăreți oaspeți

La Opera Română, spectacolul *Tosca* prezentat în cadrul Festivalului a beneficiat de aportul unor cîntăreți oaspeți, care au fost urmăriți cu mult interes de un numeros public. Rolul titular a fost întruchipat de soprana iugoslavă Radmila Bakocević cu o remarcabilă grijă pentru frumusețea și fluiditatea frazelor muzicale, cizelate uneori pînă la detaliu, în spiritul muzicii vocale de cameră. În marea arie „Vissi d'arte, vissi d'amore”, cîntăreața s-a impus printr-un rafinament și o sensibilitate care denotă o muziciană de superioară ținută artistică. I-a lipsit, în schimb, temperamentul năvalnic atît de strîns legat de personalitatea eroinei lui Sardou, după cum nici glasul ei, prin excelență liric, nu a părut adecvat caracterului „spînto”-dramatic al partidei vocale concepute de Puccini pentru acest rol.

În Mario Cavaradossi tenorul sovietic Vladislav Plavko (înlocuindu-l pe colegul său Vladimir Atlantov, devenit indisponibil în ultimul moment) a atras de la început atenția printr-un joc de scenă plin de naturalețe, de degajare, uneori chiar de umor (pe alocuri, totuși, cu unele exagerări). Vocea sa ne-a apărut viguroasă, strălucitoare în registrul acut și capabilă să se adapteze diferitelor situații dramatice, de la lirismul cuceritor al ariei „Ardita armonia” din actul I pînă la izbucnirea de revoltă din scena înfruntării lui Scarpia în actul al II-lea.

Alături de cei doi oaspeți, baritonul Octav Enigărescu a realizat o excelentă creație în rolul tiranului Scarpia, căruia i-a scos în relief — folosind o impresionantă diversitate de mijloace vocale și actoricești — deopotrivă cruzimea și perfidia.

Spectacolul, condus cu mîină sigură de dirijorul Constantin Petrovici, a evidențiat și realizările unor tineri cîntăreți de valoare în roluri de mai mică im-

tindere: Mihai Panghe (Angelotti), Eduard Tumașgean (Sacristanul), Nicolae Andreescu (Spoletta), Florin Hudeșteanu (Sciarrone), cu toții bine pregătiți de regizorul Hero Lupescu pentru a contura în chip sugestiv personajele dramei.

E. E.

Gheorghe Zamfir și formația sa

Semn al zilelor noastre, al deosebitei prețuiri hărăzită artei populare, în cadrul celui de „Al VI-lea Festival Internațional George Enescu”, a fost programat un concert de „Balade, doine, cîntece și jocuri românești cu Gheorghe Zamfir și formația sa”. Prinos închinat memoriei marelui Enescu, spectacolul s-a desfășurat în seara zilei de 16 septembrie în Studioul de concerte al Radioteleviziunii Române, întîmpinat de spectatori cu mare căldură.

Iată un început pe care dorim să-l vedem, de acum înainte, statornicit între manifestările festivalurilor Enescu ce vor urma. Prezența muzicii populare, prin cele mai alese întruchipări ale ei, își găsește deplină justificare în însăși dragostea pe care Enescu a nutrit-o pentru creația artistică a poporului, căreia i-a dat noi sensuri și valori în nepieritoareale sale lucrări.

Includerea unui spectacol de folclor în Festivalul Enescu obligă, în egală măsură, atît pe organizatori cit și cei care au primit înalta cinste de a-l împărtăși publicului. Trebuie să spunem că alegerea lui Gheorghe Zamfir, artist de frunte al muzicii noastre populare, cel mai înzestrat virtuoz al naiului, de strălucită reputație internațională, a fost mai mult decît binevenită. Din partea sa, Zamfir s-a străduit, cu dăruirea care-l caracterizează, să prezinte publicului nostru un spectacol de înaltă ținută artistică. A fost ajutat de un ales mînunchi de interpreți: Efta Botoca (vioară), Marin Chisăr (fluier, caval), Ion Mihăescu (clarinet, taragot), Dorin Cui-bariu (taragot, saxofon), Constantin Gheorghina (trompetă), Pantelimon Stingă (țambal), Petru Vidrean (contrabas), Ileana Tentiș și Gheorghe Palcu (voce).

Muzicanții noștri au ridicat naiul, acest străvechi și rudimentar instrument — un simplu mînunchi de

